

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

RELATIEF

toneelspel in vier bedrijven

door

Peter de Kemel

1880

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2016
Nr. 2217

CHEESE

boulevardtheater

door

Anton Klee

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2007
Nr.1299

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

S.A.B.A.M.
Aarlenstraat 75-77
1040 Brussel

Na aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een aanvraagkaart die, degelijk ingevuld, minstens vier weken de opvoering(en) naar S.A.B.A.M. moet worden gestuurd.

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

Stichting Bredero Auteursrechtenbureau
Valeriaanstraat 13
1562 RP Krommenie

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk *CHEESE* op te voeren moet de naam van auteur *ANTON KLEE* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

© 1984 Toncelfonds J. Janssens/Anton Klee
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES :

JORIS UITENDAL	: dubbelrol Joris/Jolande Joris moet een man zijn die als vrouw geloofwaardig overkomt en zeker niet vulgair is.
ROB VANBOVEN	: Modefotograaf.
RICO BENEDETTTO BONASERA	: Italiaans oplichter. Geeft zich uit als de Public Relations Manager van de Paus.
JAKLIEN	: De vrouw van Joris.
FEMKE	: Scandinavisch fotomodel.

Een ruimte die gedeeltelijk als fotostudio en als zitkamer gebruikt wordt.

L/V deur naar badkamer/kleedkamer.

M/A haldeur.

R/A trap naar een slaapkamer.

R/V twee deuren naar twee slaapkamers.

In de fotostudio een blauw of witte achtergrond t.b.v. het maken van foto's.

Verder materiaal als : lampen, ventilator op statief, fototoestellen, 4-traps-laddertje, kitsch accessoires. Het geheel heeft een nogal rommelig uitzicht.

EERSTE BEDRIJF

Schemerige verlichting. Er staat een diaprojector opgesteld en er zitten twee mannen, met de rug naar het public, in een kitscherige tweezits-divan. Eén van hen bedient de projector. De dia's worden geprojecteerd op een neutrale achtergrond die normaal gebruikt wordt voor het maken van foto's. De reacties op het vertoonde komen alleen van de man die de projector bedient.

- We zien een dia waarop een naakte vrouw (slechts gedeeltelijk zichtbaar); in de keuken het eten aan het bereiden is.
- Een landmachtgeneraal, groetend en voor zover we kunnen veronderstellen, helemaal naakt.
- Politie mannen op hun motor, met helm op maar voor de rest ; naakt.
- Een aantal bekende politici aan een banket; naakt.

Het volgende beeld is een blanco die meteen het einde van de diareeks aangeeft. Rob staat recht en knipt het licht aan.

ROB. En ?!

JORIS. Hm ?

ROB. Wat vind je ervan ? Heb ik overdreven in mijn brief ?! Geweldig niet ?!

JORIS. (zonder enthousiasme) Geweldig.

ROB. Is dat alles ! Jij wel wat een uitvinding dit is !!

JORIS. Het doet me denken aan die bril met röntgenstralen uit een van die obscure reclamefoldertjes : 'Met deze röntgenbril zie je de beenderen in je hand ... ontdek je het verborgene ...'.

ROB. Maar dit is echt! Met deze kamera, één druk op de knop, cassette in de projector en je hebt een echte 'klaar terwijl u wacht' dia! Iedereen in zijn blootje!!

JORIS. Grappig.

ROB. Is dat alles wat je te zeggen hebt ? Ik schrijf je een brief om je te vertellen over de meest opzienbarende ontdekking van de laatste jaren, je komt me eindelijk nog eens bezoeken, kijkt, en dan ... grappig.

JORIS. Sorry Rob, ik ben er kapot van.

ROB. Zo sterk hoef je nu ook weer niet te overdrijven.

JORIS. Het gaat mijn verstand te boven.

ROB. Zeg hoor eens. (ze zetten de divan op zijn plaats)

JORIS. Zoiets doe je toch niet, niet zomaar, zonder enige voorbereiding.

ROB. Hé, hou op man, het is toch geen drama een paar politici in hun blootje te zetten.

JORIS. Ik heb het niet over jouw politici! Ik heb het niet over jouw pornoboxke!!

Ik heb het over Jaklien.

ROB. En is dat zo'n drama ? Je kent haar nauwelijks.

JORIS. Het is ook niet niks, ik ben er wel mee getrouwd!

ROB. Jij bent niet meer bij de tijd man, dat gebeurt toch dagelijks. Elke dag hoor je het verhaaltje van : 'hij ging een pakje sigaretten kopen en kwam nooit meer terug'.

JORIS. Jaklien ging geen sigaretten kopen, maar een pak spaghetti.

ROB. Spaghetti ?!

JORIS. Ja en drie dagen later ontving ik een ansichtkaart uit Italië.

ROB. Ze heeft wel zin voor humor.

JORIS. Wel ik kon er toen niet om lachen en nu nog niet. Ik hield ... sorry, ik hou van Jaklien.

ROB. Ontroerend! Je breekt mijn hart. Zeg eens ... haar liefde was blijkbaar van iets kortere duur ? Hm ? Ik krijg het heuglijke bericht dat je eindelijk getrouwd bent na jaren flierefluiten en koud zes weken later kom je me vertellen dat je vrouw ervandoor is.

JORIS. Het kan verkeren.

ROB. Hoe lang kende je haar eigenlijk ?

JORIS. Al een maand voordat we trouwden.

ROB. Al een maand ...

JORIS. Het was een blitzhuwelijk.

ROB. Goed. Ik wil nog aannemen dat het je toch ergens geraakt heeft en wat mij betreft kun je een paar dagen blijven logeren tot het grootste leed geleden is.

JORIS. Dank je Rob, ik wist dat ik op je kon rekenen.

ROB. En hoe moet het met je werk ?

JORIS. Ik kan voorlopig geen dameslingerie meer zien, de verkoop zal moeten wachten. Al die frêle en pikante niemendalletjes doen me teveel aan Jaklien denken.

ROB. Het is al goed, straks gaan we hier nog allebei zitten snotteren. Eén ding moet je wel duidelijk zijn; je mag hier blijven slapen maar je blijft overal met je vingers af en stoort me niet bij mijn werk.

JORIS. Nee, natuurlijk niet, je mag gerust zijn, ik wil voorlopig alleen maar slapen, rusten en nadenken.

ROB. Dat is dan afgesproken. Heb je een sigaret ?

JORIS. Ik rook niet.

ROB. Dan moet ik even de deur uit, ik kan niet zonder.

JORIS. Je komt toch nog terug ?

ROB. Geen paniek, binnen de vijf minuten. (de deurbel gaat) Ook dat nog, ik ben dadelijk terug. (af)

(Joris zet de diaprojector aan en bekijkt de dia van het banket. Hij probeert te ontdekken wie er allemaal opstaat)

Martens ... De Clerok ... Claeske ...

(aanpasbaar volgens de eigen behoeften)

(de haldeur gaat open en Femke komt binnen met reistas en make-up koffertje)

FEMKE. Hallo.

JORIS. (draait zich geschrokken om en bekijkt dan vol bewondering Femke)

Verdomme!

FEMKE. Bent u een vriend van Rob ?

JORIS. Jezus!

FEMKE. Femke, Femke Ulsted. Vakantiedia's ?

JORIS. Sorry ?

FEMKE. Die dia's ? in het nudistenkamp genomen ?

JORIS. Ah, dat ... die ... ik weet niet, ze zijn van Rob, waarschijnlijk allemaal nudisten ja ... of ... streakers ... (zet het apparaat uit)

FEMKE. Ik kom voor de modereportage.

JORIS. Bent u Scandinavisch ?

FEMKE. Denemarken, heel lang geleden.

JORIS. Joris Uitendal, België, nog altijd. Zeg maar Jo.

FEMKE. Ben jij ook fotograaf, zoals Rob ?

JORIS. Nee ... euh ja, natuurlijk, ik ben ook fotograaf, vooral ... mode ...

FEMKE. Al lang ?

JORIS. Al ... jaren. Ik ... ik ben de compagnon van Rob.

FEMKE. Vreemd dat ik je nog nooit ontmoet heb.

JORIS. Dat komt ... ik zit meestal in het buitenland en Rob doet ... binnenland.

FEMKE. Dior. Ives Saint Laurent ...

JORIS. Onderandere ja en Japan natuurlijk ... Joko Mal en zo ...

FEMKE. Kenzo ook ?!

JORIS. Sorry ?

FEMKE. Kenzo, de Japanner op het gebied van exclusieve mode.

JORIS. Ah ja die ... die ook ... geloof ik ... jij bent dus het model voor de reportage ?

REMKE. Ja.

JORIS. Rob is even de deur uit ... sigaretten halen.

FEMKE. Ik weet het, hij heeft me binnengelaten.

JORIS. Ah ja, natuurlijk, hij ging net buiten toen de deurbel ging ... dat was jij natuurlijk ...

FEMKE. Ja.

JORIS. Ja.

FEMKE. Hij zou direkt terug zijn.

JORIS. Ja ja, hij ging alleen maar ...

FEMKE. Sigaretten halen.

JORIS. Het is hier maar een deur verder. (Rob komt binnen, hij heeft een telegram in de hand)

ROB. Jullie hebben al kennis gemaakt zie ik.

(tegen Femke) Ik verwachtte je eigenlijk pas morgen. (Joris probeert achter de rug van Femke de aandacht van Rob te trekken. Hij imiteert het maken van een foto en wijst daarbij op zichzelf)

FEMKE. Ik ben met de trein gekomen, heb mijn auto in 't weekend in de prak gereden.

ROB. Je bent toch niet gekwetst ?

FEMKE. Wees maar gerust, je foto's zullen er niet onder lijden.

JORIS. We hadden het net over Joko Mal toen je binnenkwam.

ROB. Wat ?

FEMKE. En over Kenzo.

ROB. Over Kenzo ?

JORIS. Je weet toch wel, Kenzo, de Japanner.

ROB. Natuurlijk weet ik wie Kenzo is maar ...

FEMKE. Je hebt me nooit verteld dat je een compagnon hebt.

JORIS. Had je haar wel eens kunnen vertellen, eh, Rob, Hm ?

ROB. Wat vertellen ?

JORIS. Dat ik je compagnon ben voor de buitenlandreportages.

ROB. Ah ja ?

JORIS. (tegen Femke) Let er maar niet op, hij is een beetje verstrooid de laatste tijd, stress ... dat is trouwens ook de reden dat ik hier ben.

ROB. Zeg hoor eens even ...

JORIS. Rustig nu maar Robbie. Ik kom Rob helpen met zijn volgende reportage, het werd de laatste tijd allemaal een beetje veel voor hem.

ROB. Jo, dit kan niet !

JORIS. Dadelijk Rob, je weet wat de dokter gezegd heeft, vooral geen opwinding.

ROB. (loopt langzaam paars aan) Femke.

FEMKE. Ja Rob ?

ROB. Moet jij je spullen niet uitpakken ?

FEMKE. Oh dat heeft geen haast.

ROB. Zou je zo vriendelijk willen zijn om nu alvast je spullen uit te pakken.

(leidt haar naar een van de slaapkamers) Ik moet eens een hartig woordje praten

met mijn vriend.

FEMKE. Okè, maar doe rustig aan Rob, stress kan heel gevaarlijk zijn, belooft je het ?

ROB. Ik belooft het je. (duwt haar de kamer uit en sluit de deur achter haar)
Wel ... compagnon ?!

JORIS. Wel ...

ROB. Sinds wanneer ben ik overspannen en sinds wanneer zijn wij partners ?!

JORIS. Wil je dat ik elke vraag apart beantwoordt of heb je liever een gecombineerd antwoord ?

ROB. Compagnon eh ! Buitenlandse reportages eh ! ... Enzo ... Yoko Mal ... Wie is trouwens Joko Mal ?!

JORIS. Er schoot me niets anders te binnen en het leek Japans.

ROB. En mag ik weten waarom een verkoper van ondergoed ...

JORIS. Sorry. Dameslingerie!

ROB. ... zich in het hoofd haalt zich zomaar ineens als modiefotograaf uit te geven ?!? Hem ?!

JORIS. Ik ben verliefd.

ROB. Wat ?!?

JORIS. Verliefd. Op het eerste gezicht. Ik heb er altijd van gedroomd ooit nog eens een scandinavisch vrouw te mogen liefhebben.

ROB. Ik hoor toch wel goed ...

JORIS. Jij hebt toch geen verhouding met haar ? Dat zou ik niet kunnen verdragen.

ROB. Zet het maar uit je hoofd, je maakt geen kans bij haar.

JORIS. Ik ben altijd optimist.

ROB. En Jaklien dan ?! Nog geen tien minuten geleden was je een wrak omdat Jaklien ...

JORIS. Rob, m'n vriend, luister eens naar iemand die weet waarover hij praat.

ROB. Ik luister.

JORIS. Wel, niemand kan blijven leven met het verleden. Wat voorbij is ... is voorbij, uit, fini, schluss.

ROB. Ah ja ? Als je dan toch zo plotseling genezen bent kun je net zo goed weer naar je eigen appartement verhuizen en weer kant en broderie gaan verkopen.

JORIS. Dat zou stom zijn. Dat zou oerstom zijn. Dan zou de oude pijn de nog niet geheelde wonde weer openrijten. Nee; ik blijf.

ROB. Je blijft.

JORIS. Ik heb besloten om samen met jou de volgende reportage te maken.

ROB. Wat weet jij over mode om nog maar over fotografie te zwijgen.

JORIS. Ik heb zelf een instamatic.

ROB. Nee.

JORIS. Ja, en wat heel belangrijk is, ik ben een creatief iemand.

ROB. Dat lost alle problemen op.

JORIS. Wat zit jij daar zo de hele tijd met dat papier te zwaaien ?

ROB. Ach verdomme, helemaal vergeten.

JORIS. Een telegram ?

ROB. Ik kwam de besteller buiten aan de deur tegen.

JORIS. Moet je het niet lezen ?

ROB. Zo gauw je me de kans geeft.

JORIS. Ga je gang.

ROB. Dank je.

JORIS. Doe maar op.

ROB. Dat wilde ik net doen ja.

JORIS. Laat je door mij niet storen.

ROB. Mag ik nu eindelijk !

JORIS. Sorry ? Zeker. Mag ik hier blijven terwijl je het leest ?

ROB. Als je je mond houdt.

JORIS. Ik zwijg al.

(Rob scheurt het telegram open. Joris probeert over zijn schouder mee te lezen)

ROB. Ik zal het wel hardop voorlezen ! Okè ?!

JORIS. Goed, goed.

(Femke komt binnen en komt erbij staan)

ROB. 'Ik ben geland met Alitalia vlucht 702 in Zaventem. Zou u graag ontmoeten om gesprek te voeren over officiële fotoreportage tijdens bezoek Il Papa aan België. Rico Benedetto Bonasera. Pauselijk afgezant Public Relations.'

JORIS. Waauw! Direkt van de afgezant van de paus.

ROB. De Public Relations manager van de paus die een telegram naar mij stuurt zeker ?!

JORIS. Je kan toch lezen.

ROB. Een grappenmaker..!

JORIS. Je weet maar nooit ...

FEMKE. Het is een hele eer voor België dat de paus hier op bezoek komt.

ROB. De kranten staan er dan ook al maanden vol van.

JORIS. Dat is niet moeilijk, het is zowat het enige land dat hij nog niet bezocht heeft. §

ROB. Maar wat die afgezant dan bij mij moet komen doen is me wel een raadsel.

§JORIS. Dat is niet moeilijk, het is zowat het enige land dat hij tweemaal bezoekt. (deze dialoog ingeval de paus reeds op bezoek geweest is.)

JORIS. Dat is niet belangrijk, we gaan daar dik geld aan verdienen partner!

ROB. Daar zijn we nog niet over uitgepraat.

FEMKE. En wat voor een reportage gaan wij maken Rob ?

ROB. Zomercollectie.

FEMKE. Van wie ?

ROB. Van ... ja, van wie eigenlijk, jo, van welke modeontwerper is die collectie ?

JORIS. Collectie ? Ik was er even niet bij, ik zat te denken aan de werkverdeling tijdens het bezoek van de paus ... denk je ook niet dat we best ...

ROB. Femke vroeg wie onze opdrachtgever is, de ontwerper ?

JORIS. Ah ja ... het is niet Joko Mal ?

ROB. Nee.

JORIS. Nee.

ROB. Je weet toch wel ...

JORIS. Natuurlijk, maar het schiet me niet te binnen, dat heb ik wel eens meer, zo'n naam, je zou hem honderd keer noemen en als je hem dan nodig hebt ... foet-sie ... weg. Ik herinner me een geval dat ik mijn eigen naam vergeten was, stom hè, en die zou je je toch moeten herinneren, maar ja, je gebruikt hem zelf zo weinig ... je eigen naam dan ...

FEMKE. Wat heb je toen gedaan ?

JORIS. Wanneer ?

FEMKE. Toen je niet meer wist hoe je heette.

JORIS. Ah ... wel ... kijk ... wat heb ik toen gedaan ? ...

ROB. Laat maar zitten, er zijn nu belangrijker zaken. In dit telegram staat niet hoe laat hij gearriveerd is in Zaventem, hij kan dus elk ogenblik hier zijn. Ik zou dat kontrakt van die reportage verdomd graag hebben, ik ... wij moeten er dus voor zorgen dat we een goede indruk op hem maken..

JORIS. Komt in orde Rob, aan mij zal het niet liggen.

FEMKE. Kunnen we je ergens mee helpen ?

ROB. (in gedachten verzonken) Hoe maak ik een goede indruk ...

JORIS. Je zou hem misschien wat van die dia's kunnen laten zien.

ROB. Verdomme ! Dat moet weg, allemaal en ... Femke, neem jij die fototijdschriften met naaktmodellen bij elkaar en leg ze in mijn slaapkamer, wil je ? Joris, jij gaat onmiddellijk op pad om andere tijdschriften te halen.

JORIS. Van recentere datum ?

ROB. Nee! Andere ! Meer ... minder bloot ... meer cultureel verantwoorde bladen ...

JORIS. Zoals ?

ROB. Je weet best wel wat ik bedoel, maak dat je wegkomt.

JORIS. Waar moet ik die op dit uur nog vandaan halen ?

ROB. Je bent toch zo creatief ! Hm ?!

JORIS. Okè, ik ben al weg, tot straks ... partner (af).

FEMKE. Nog iets ?

ROB. Eens kijken ... nee, dat zal het wel zijn.

FEMKE. Hier liggen nog wat dia's, belangrijk ?

ROB. Ja zeker, geef maar hier.

FEMKE. Wat zijn het ?

ROB. Natuuroptnamen.

FEMKE. Rob ?

ROB. Ja ?

FEMKE. Neem je het me nog steeds kwalijk dat ik toen zomaar ben weggegaan ?

ROB. Femke, het is nu niet het moment ...

FEMKE. Ik zou het graag weten.

ROB. Nee, ik neem het je niet langer kwalijk.

FEMKE. Ik heb nog dikwijls aan je gedacht.

ROB. Het is allemaal zo lang geleden.

FEMKE. Bijna een jaar, ik ben het nog steeds niet vergeten, (ze legt de dia's neer en neemt Rob's handen) de tijd die we samen doorgebracht hebben was gewoon fantastisch. (de deurbel gaat)

ROB. Femke, het is nu echt niet het geschikte ogenblik ...

FEMKE. Heb je op het ogenblik iemand anders ?

ROB. Nee, ik heb me op mijn werk gegooid als nooit voorheen.

FEMKE. Ik was zo blij toen je het agentschap om mij vroeg voor deze reportage.

ROB. Jij bent de beste. (de deurbel gaat weer)

FEMKE. Is dat de enige reden dat je me gevraagd hebt ?

ROB. Er staat iemand aan de deur, kunnen we er straks verder over praten ?

FEMKE. Beloofd ?

ROB. Ik beloof het je, straks, okè ?

FEMKE. Okè. Ik zal wel opendoen.

(Rob loopt rond kijkend of alles in orde is. Femke staat maar gedeeltelijk buiten de deur. We horen iemand de trap opkomen)

RICO. Laat maar, laat maar, de deur was open, ik kom.

(Femke komt terug binnen gevolgd door Rico. Hij geeft haar een zwierige handkus)

Ik ben Rico Benedetto Bonasera. Wie zijt gij ?

FEMKE. Femke Ölsted.

RICO. Ah si. (ziet dan Rob staan) Signor Vanboven ? Roberto Vanboven ? Si ?

(drukt Rob enthousiast de hand) Aangenaam. Ik ben Rico Benedetto Bonasera. Ik kom van Il Papa, hoe maakt u het, ik maak het goed, dank u, dank u, (Rob krijgt

de kans niet om iets te zeggen) Ah die reis, van Rome naar hier, die vliegtuige, is niet goed voor mij, ik voel dat hier, mijn hart ...

ROB. Probeert u eerst tot rust te komen, een drankje misschien ?

RICO. Rusten, si, si, subito. Signor Vanboven, wat zijn dat ? Fotografia e ?

ROB. (met nog een stapeltje foto's in de hand) Dat ...nee ... ja ... foto's ... hier Femke, je weet waar.

RICO. U hebt mijn telegram gekregen ? No ?

ROB. Si euh ja, zeker.

RICO. Bene. Ah Il Papa, hij is goed. (kijkt even godsvruchtig naar boven, zijn handen samengevouwen)

ROB. (kijkt mee naar boven) Sorry ?

RICO. Il papa ... de paus, hij is goed ...

ROB. Ja ...

RICO. Signor Vanboven.

ROB. Ja ?

RICO. Kan ik een paar dagen hier blijven ?

ROB. Hier ? Bij mij ?

RICO. Si, ik zal u uitleggen : Il Papa komt naar België, si ? Iemand moet fotografia maken, si ? Dat - is - heel - belangrijke - opdracht, si ? Wel, Il Papa gaat niet op ijs 's nachts e ?

ROB. Sorry, ik denk niet dat ik U begrijp ...

RICO. Nee ? Hoe zegt u dat ? Ik heb een paar dagen nodig om te zien of u bent bonafide ? e ?

ROB. Ah, u bedoelt ; de paus gaat niet over één nacht ijs.

RICO. Si si, naturalmente, gaat niet op ijs ...

ROB. Normaal is dat geen probleem, er is nog wel een slaapkamer vrij, maar de accomodatie hier ... voor een priester.

RICO. Ik ben geen priester !

ROB. Nee ?

RICO. Nee, natuurlijk niet, ik ben vooral daar voor het wereldlijke, niet het geestelijke, nee ...

FEMKE. Rob ... Rob ?

ROB. Ja ?

FEMKE. Als je me niet meer nodig hebt ga ik verder uitpakken, goed ?

ROB. Zeker, je begrijpt dat ik nu een beetje moeilijk zit, er gebeurt zoveel ineens.

FEMKE. Doe maar rustig aan. Denk aan wat de dokter gezegd heeft. (gaat af)

RICO. Il dottore ? Bent u ziek ?

ROB. Nee, nee, vergissing, ik ben niet ziek.

RICO. Ah signor Vanboven, mag ik Roberto zeggen ?

ROB. Natuurlijk.

RICO. Ik ben Italiaan, wij Italianen hebben graag vele vrienden, voor u, ik ben Rico, si ?

ROB. Mij goed.

RICO. Ah ! Gij zijt mijn broer gij. (sluit hem in de armen) Zeg Roberto, deze ... Femmeke ... is dat uw vrouw ?

ROB. Nee, zij is gewoon ...

RICO. Zij is niet uw vrouw ? Ah ! Zij is uw amore e ?

ROB. Nee, nee, Femke is een vriendin, meer niet, een fotomodel.

RICO. Ah, gij zijt ne schone gij.

ROB. Ik heb geen amore.

RICO. Geen amore ! Ah ... Ssss ... gij moet naar Rome komen, vele vrouwen, schone vrouwen ...

ROB. Maar wat zeg Il Papa daarvan ? (wantrouwend)

RICO. Roberto ! Ik ben Italiaan e ! Alle Italianen houden van vrouwen e !! Ik kan daar niet aan doen dat Il Papa is geen Italiaan e ?!!

ROB. Dat neem ik aan.

RICO. Maar de amore moet zuiver zijn, ah ja, gene préparé !

ROB. Juist ja.

RICO. (slaat zich tegen het hoofd) Mama mia !!

ROB. Wat is er ? is er iets ?

RICO. Vergeten ... helemaal vergeten !

ROB. Wat ?

RICO. Aspetti un momento ... onder aan de trap, helemaal vergeten. (gaat naar de haldeur)

ROB. Moet ik iets helpen dragen ?

RICO. No, no, is niet nodig, is niet nodig, komt vanzelf. (roept naar beneden) Kom naar boven, Roberto is thuis ... si ... (tot Rob) Komt vanzelf ... Scusi Roberto, ik heb een klein probleem, ik heb mijn amore bij, zij mag ook blijven, si ?

ROB. Ik weet niet, dat is echt niet zo gemakkelijk ... misschien is hettoch beter als u in een hotel zou ...

RICO. Per favore Roberto e ? ... Gij zijt mijn broer gij ...

(Jaklien komt binnen, in elke hand een grote koffer. Ze gaat uitgeput op een van de koffers zitten. Ze draagt een moderne, grote, bril) Jacqueline, ah ! Stupido ! Waarom zijt gij zo stom e ? Waarom twee koffers ? Trap op trap op trap op ... waarom ? e ? Nu zijt ge moe ! Ge kunt toch ook één koffer nemen e ?

JAKLIEN. En dan ?

RICO. Wat en dan ?! En dan twee keer gaan naturalmente ! (tot Rob) Ah vrouwen ... zij zijn mooi ... zij zijn goed in bed ... oh scusi (maakt een kruisteken en kijkt even godsvruchtig naar boven) maar denken, hier ... no !

JAKLIEN. (staat recht) Rico, ik ben moe, kunnen we wat gaan rusten !

ROB. Ekskuzeer, jullie moeten wel heel erg vermoeid zijn na zo'n reis, dat ik daar zelf niet aan gedacht heb.

RICO. Geeft niets Roberto, waarom rusten e ? 'S nachts kunnen wij rusten e ? Wij moeten tóch bespreken onze zaken e ?

ROB. Als je denkt ...

RICO. Naturalmente. Jacqueline ga zitten, e ! (duwt haar neer op een koffer)

ROB. Een drankje misschien ?

JAKLIEN. Doe maar een pintje voor mij.

ROB. Een pintje. (gaat naar het bartafeltje)

RICO. Haha een pintje, voor mij whisky e ! (bekijkt de fotoinrichting) Veel kamera's ... mooi ... mooi ... mag ik ? (wil een foto nemen)

ROB. Nee ! Dat gaat niet zomaar. Alsjeblieft. (geeft hem de whisky)

RICO. Dank u, salute.

ROB. Gezondheid. Op een goede samenwerking. (Jaklien drinkt haar glas nogal vlug leeg en gaat het op de bar zetten. Ze neemt haar bril af en poetst verveeld de glazen. Op de manier waarop ze haar ogen dichtknijpt zien we dat ze erg bijziende is. Rico heeft meer belangstelling voor fotostudioinrichting)

RICO. Si. Is dit een dure kamera ?

ROB. Jaa, zeer duur, dank je. (legt de kamera weer terug) Hoe komt zijn heiligheid naar hier ?

RICO. Met zijn vliegtuig naturalmente; Aeroplano Vaticano.

ROB. En verder ? Wat gebeurt er verder ?

RICO. Il Papa komt aangevlogen op Zaventem, si ?

ROB. Si.

RICO. Il Papa komt uit het vliegtuig, si ?

ROB. Si.

RICO. Il Papa kust de grond, si ?

ROB. Waarom ?

RICO. Perché ? Ah ! Perciò ! Il Papa kust altijd de grond, si ?

ROB. Si.

RICO. En overal waar Papa gaat, gij gaat mee, simpel, en gij maakt fotografia, si ?

ROB. Si ... en dan ?

RICO. Wat en dan ? Dat is alles.

ROB. Ik bedoel ... de betaling, voor het werk, de foto's ...

RICO. Het kontrakt ? Si, si, dat is nog te vroeg, ik moet eerst zien of alles is bonafide ...

JAKLIEN. Rico ? ... We zijn al de hele dag onderweg ...

ROB. Het is misschien toch beter dat jullie eerst wat gaan rusten. We zullen straks verder praten.

JAKLIEN. Ik ga in elk geval liggen, ik kan wel staande slapen.

ROB. Ik zal u even wegwijs maken, komt u ook meneer Bonasera ?

RICO. Roberto. Ik heet Rico e ! En dat is Jacqueline e !

ROB. Sorry, Rico.

RICO. No, ik kom subito, ga maar, ga maar.

(Rob en Jaklien gaan de trap op en de slaapkamer binnen. Enkele treden kraken duidelijk. Rob draagt beide koffers. Zo gauw ze weg zijn gaat Rico weer op onderzoek uit, voornamelijk de fotostudio interesseert hem. Joris komt binnen met een stapel tijdschriften. Rico staat door een kamera op statief te turen)

RICO. Interessant ... interessant ...

JORIS. Rob ... Robbie !...

RICO. (verschrikt, verstrikt in de poten van het statief, voelt zich betrappt)
Sc ... scusi ? ...

JORIS. Rob ?

RICO. Roberto ?

JORIS. Ja die.

RICO. Roberto is weg, un momento.

JORIS. Ah ja en ... wie bent u ?

RICO. Ik ? Ik ben Rico Benedetto Bonasera, de ...

JORIS. Paus !

RICO. Si ... no, no, de public relations e ? Wat zijn dat ?

JORIS. Sorry ?

RICO. Dat is voor Roberto ?

JORIS. Ah ! Ja, dat zijn de tijdschriften die ik geleend had van Rob ... erto, ik breng ze terug, ze zijn van hem, dus ...

RICO. Si si en ... dat zijn fotografia ?

JORIS. Nee ... gewoon om te lezen. Rob heeft er een abonnement op. (hij gooit de tijdschriften één voor één op tafel en noemt de titels) Via Pastorale, Streven, In Nomine Patre, Parochieblad, Het elfde gebod, Osservatore Romans, Vita Humanae ...

RICO. Goed ... goed ... bene ... zeer goed ... en wie bent u ?

JORIS. Joris Uitendal.